

Нар. о. гр. Babrup

БАТЬКІВЩИНА

РІК ВИД. П.

Ріміні

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК

неділя 20.х. 1946

Італія

ЧИСЛО 41/55/

В.о НОВІТНІ СИРЕНИ

Стародавні греки вірили, що на одному з островів Середземного моря живуть чудовні істоти сирени, міжкі з риб'ячими хвостами. Спів сирен такий чарівний, що хто з моряків зачує його, повертає корабель до острова й гине разом з кораблем. Порятунку від цих чарів нема.

Проте знайшлась людина, що поборолла ці чари й міт розсіявса.

Жодна сучасна людина не повірить, що в епоху атомової бомби, радіа, ракет зможуть бути сирени. Проте таке чудо є.

Щоденно з радіозвідомлень чуємо, що сирени розпанювались. Співають у Парижі, співають у Канаді, влаштовують фестивалі - турне, і все з однією метою: переконати легковірних, що "немає у світі /звичайно, буржуазному/ правди, тільки у нас та у Бога/затвердженого генеральною лінією/ трошки"; що стара, західна демократія нездібна упорядкувати світ, або, принаймні, довести людство до миру; що тільки зо сходу світить сонце і тільки східня, "молода" демократія принесе щастя людству, бо там "від молдавина до фіна на всіх язиках все мовчить, бо благоденствує". Де тільки прийде до голосу "молода" демократія, зникають усі суперечності, зникає греко-католицька церква, бо вірні аж б'ються та пруться до православної - демократиславної церкви; зникають села й міста, зникають люди, переселювані. "для блага народу", "в міста не столь ордальниє."

За океаном знаходяться легковірні, що стужилися за рідним краєм і, приваблювані співом сирен, хочуть якнайшвидше покинути гнилий капіталістичний захід і їхати будувати нову Колімсцько-Верхоянську Українську Республіку.

Тоді, як у Європі співають сирени басом, за океаном чути такий же підспів, але значно лагідніший, одлесливий.

За океаном ці модерні сирени ховаються в редакції часопису "Українське життя". Розпізнати сирен, побачити під фраками риб'ячі хвости - мелегко. Проте шила в мішку не втаїш, спів говорить за себе. Характерне для модерних сирен те, що вони до себе не приваблюють, а навпаки, намагаються відіслати зачарованих від себе можливо далі, туди "где вьсо обильм дшет", де "сонце" не заходить, а ховаючись за мурами старовинного міста, під охороною армії гайдуків, світить так, що нещасні "нас-ливі" мешканці того "щасливого" краю гинуть від тієї спеки мільйонами.

І вже, під впливом того співу, зачарованим здається, що Америка, до якої колись вони так рвалися, - це край визиску, пригночення, край, де жандари та поліцаї катують /не змішувати з Катиню/ людей, люди незабаром будуть їсти людське м'ясо /як це не було в Україні 1933.

Зачаровані, заслужились, зачаровані, в розпачі не знають що робити. Що робити? - До краю їхати, і то нехай! - підказує сирени. Там "батьюшка" прийме в обійми / не НКВД/, роботу дасть /Сибір вель тоже русская земля/, а декого й на відпочинок /на лодо Авраама/.

Але мало сиренам баламутити голови тим, що це не пізнали всього щастя життя в "раю". З "раю" до Європи вирвалось кількасот тисяч "щасливих" людей. От, дійсно "не було би щастя, та нещастя допомогло". Друга світова війна на час звалила залізну заслонку і люди кинулись чимдуж побачити інший світ, а тепер не хочуть вертатися назад. І заспівали сирени: "бунт рабів!" "Фашисти, зрадники, вороги народу не хочуть вертатися під "наймудрішу" опіку - а "стара", гнила демократія їх захищає!"

І такі дивні ці "воквулаки"! Воліють скитання по чужині, ніж пліч - о - пліч з "великим старшим" об'єдом підбивати інші народи.

Рік минув, як замовкли гармати. Багатьох рабів "найдемократичнішого" краю вдалося силою загнати назад, але решта... решта все це не хоче коритися, не хоче вертатися.

Поважна кількість збігців, а вірніше борців, опинилась у таборі в Італії. Йсно, що де більший гурт, там і заходів більше треба. Всі сили, ввесь свій вплив зухили "господарі", щоб вернути непокірних. Рік тому таки прибрали до рук купку нещасних і повезли "на рідну" /не рущаюсь, чи доїзжали/.

Решта ж сидить і далі в таборі. Та не просто сидить, а вчиться, працює, пише листи до Америки, Канади, до своїх родичів та знайомих.

І ось, на основі цих листів, заморські сирени дали концерт, в якому не бракує таких нот, як "вороги

народу, що заподіяли багато лиха своєму народові, зрадники," тощо.

"ми добре знаємо, з якої опери взято ці ноти. Воно й не диво. Адже в християнському світорозумінні нема місця сиренам, то їм і не властиві такі понаття, як християнська мораль, честь, любов до рідного краю й мир. Яка може бути християнська мораль там, де "релігія - опієм для народа!"

Воно б може ще довго лишалося таємницею, звідки "Українське життя" дістає такі докладні інформації, але саме "Українське життя" зрадилося з тим.

В числі з 12.9. ч.р. ця газета вмістила статтю "Хто пише листи від скитальців?" в якій подає сенсаційну вістку, що бідні хлопці в таборі Ріміні, обдуровані своїми зверхниками, не дістають ніяких листів, що за них відписують на ті листи "службовці німецької канцелярії", і в цих листах, від імені хлопців, відмовляються їхати "на рідину". Як приклад, приводять листи Зенька й Івана Городецьких до п. Юркова з Торонто.

Наш співробітник звернувся до п. Городецьких по пояснення. І що ж. Обурені Городецькі заявили, що дійсно, листувалися з п. Юрковим з Торонто /Канада/, що він їм радив їхати додому, що він сам збирається туди їхати, але просить листа нікому не читати; що в Канаді дуже тяжко жити, про виїзд до Канади чи Америки нема чого нам і думати, там дуже не з медом, робітники сидять без роботи, а їх б'ють поліцаї; що всі українці тільки й чекають на можливість вернутись додому і т.п.

Городецькі також заявили, що всі листи до п. Юркова писані тільки рукою одного з них, Івана Городецького, людини з освітло. Мають, тому вдались ці листи підозрілими редакції "Українського життя", що вони вважають нас усіх за неписьменних дурнів, нездібних розвізнати сирени, під якою машкарою вони б не ховались.

У відповідь редакції "Українського життя" ми хочемо поставити кілька питань: "Українське життя" пише: "залишилися в таборі /Ріміні/ лише ті, які заподіяли багато лиха своєму народові і тепер бояться вертатися домів."

А чому не хочуть повертатися "домів" сотки тисяч жінок і дітей? Чи й вони "заподіяли багато лиха своєму народові"? Чи й вони "вороги свого народу"?

В очах наїзника всі, хто вирвався з-під його "опіки", є зрадники. І, якщо це ж саме твердить "Український" часопис, то ми маємо право дуже сумніватись в його українському обличчі.

Далі: "Залишившись в таборі, вони мріють про виїзд до Канади, "третю" війну - Англії й Америки проти Радянського Союзу."

Нема чого чекати на "третю" війну, коли вже ведеється. Сучасна "війна нервів" хіба не війна, хоч і безкровна? Це ж тільки прелюдія до гомону гармат.

Та "від молдавина до фіна на всіх язиках не в с е мовчить". Патріоти всіх народів Східньої Європи вже ведуть боротьбу за волю народів, за волю людини, а людям поза засягом "молоді" демократії вже відкриваються очі на справжнє обличчя сирен.

ми-не облягазд, щоб ховатися до Канади. Не для того ми брали зброю до рук, щоб спокійно сидіти в Канаді, приглядатися м'якам свого народу. Ми вже перейшли тяжку життєву школу, і знаємо, що "для нас друзів у світі нема. Не потребуємо і кланятися жунгам з "Українського життя", бо переконані в тому; що загал заокеанських українців стоїть на зовсім інших позиціях ніж "Українське життя".

Ми надіємося лише на віковичну відпорну силу нашого багатостраданного народу і віримо, що запанує таки в світі Правда і "помоляться на волі невольничі діти".

Далі: "Всі ті, які хочуть вернутися домів, можуть це зробити, а їм будуть прощені всі злочини." Ми знаємо, де той дім: Колма, Верхоянськ, тундра і тайга, Вішниця, Катки, Давівецькі Бригідки.

А злочину ми не зробили ніякого. Хіба любов до волі на рідній землі, любов до праці на добро свого народу, небажання гнути спину перед загарбниками - чужинцями є злочином? Якщо це так, то хіба анголами є ті, що тримають у ланцюгах та таборах примусової праці 15 мільйонів політв'язнів, ті, що виморили штучно створений голодом 7 мільйонів нашого народу, а ще більше закатували, ті, що в Європі ХХ-ст. викликали людожерство

мовляв: "здихайте, у нас людей хватит".
Якщо все це так, то хіба земля крутиться зо сходу на захід!

Щодо візду "на родину", то радимо поїхати туди редакції "Українського життя" в повному складі. Хотіли би ми почути, якої б вони там заспівали! А сидіти в Канаді й за готові грошки / бо годі припустити, щоб нормальна людина пхала переконано про те, чого не знає / співати й дурень потрапить, хіба що дурень не схоче т а к співати, бо чесніший від сирен. Та хрону з "Українського життя" воліють і далі жити в Канаді, воліють і далі користуватися усіми привілеями життя в "гнилому капіталістичному" світі, ніж їхати будувати якийсь новий канал у тайзі. Вони воліють відсилати до "рав" бідних, півписмених селян, які не вміють відрізнити політичної брехні від правди й повірили в існування раю продетарів.

Ми ж знаємо, де поділася родина Крушельницьких, що в своїй незвесті вірила в змогу шпівпраці з наїзником, знаємо, де поділися ті українські патріоти

що хотіли чесно будувати хоч і совітську, але незалежну Україну. Знаємо також яка доля стрінула ті десятки тисяч нещасних депортованих з Галичини на схід у 1939-41 рр. Догадуюсь, що сталося з нашими братами, вивезеними з нашого табору минулого року. Поїхали "на родину" та й снід п чих пропав. Жодної вістки. Так і не знаємо, чи вони "білих ведмедів пасуть", чи "атомград" будують, чи, може, душі їх уже чекають на останній суд Всевишнього.

Знає це й редакція "Українського життя", та свідомо замовчує, бо один "інтерес" не дає спокою, пахнуть гроші.

Проте ми вернемося, але не на зневаджену "родину", а в Україну, "на лоні зорі, на тихій воді, у мир хрищений" тоді, коли "буревій заколує і грім від повстань розкоє знову схід", коли навіки впаде залізна заслона, котре:

...Мати усміхнеться,

Запайкана мати".

А цей час уже недалеко.

В.Ф.

ДИКТАТОР БРЮКНЕР

Історія цього диктатора розпочалася в Києві, з травня 1942 р. Новий диригент і швагер ката України, Еріха Коха, що на своїй батьківщині не бачив нічого, дали концертмайстра провінційної симфонічної оркестри, опинився раптом на становищі директора, головного диригента й місцевого керівника Київської Опери.

Його першими заходами було забрати зо свого пляху всіх йому небажаних, при допомозі Гестапо. Два агенти з дією "вельми приємної" установи працювали на штатній посаді в опері. Серед "найнебезпечніших" були: відомий наш композитор Микола Радзівівський, хормайстер М. Тараканів, талановитий оперний режисер В. Шереметів та інші видатні актори, що згодом, заки вирвалися з під руки "геніального майстра", відсиділи попередньо в Гестапо за свої намагання кинути його з режисером В. Шереметевим він зробив найхитріше, сам написавши на нього наклеп, ніби за співпрацю з совітськими партизанами.

Найбільше терпіла від Брюкнера нещасна оркестра. "Композитори" /швайнерай/ спіналися до-хвилни. Всі оркестранти переминовалися у страшних автоматів, боячись помилитися бодай на одну вісімку нотного закту, бо це ніяк не прощалося, а відразу за ним слідувало звільнення з праці й висилка на працю до Німеччини. Хто гадав, при цьому якось сперечатися, того чекало короткотермінове ув'язнення в Гестапо. Один з оркестрантів, не витримавши його страшного режиму, збожеволів. Але найцікавіше те, що диктатор тільки так поводився з українцями й кількома росіянами в оркестрі. Старий контробасист, німець Шпергль, що працював уже біля сорок років у Київській опері, не одержував жодного зауваження, хоч зрідка й грівся теж в ритмі.

Поставивши собі за мету якнайкорше германізувати оперу, Брюкнер розпочав свої експерименти з тяжких до постави опер Р. Вагнера. Такою була опера "Льогенгрін". Бідні солісти й хористи мусили бездоганно передавати всі відтінки в німецькій вимові. Напруження їх було величезне: доводилося думати не тільки про те, щоб заздалегідь правильно вступити за диригентом, а це і до того згадувати дальший текст, щоб не помилитися й слідувати за вимовою. Дікуючи такій страшній напрузі, і солісти, і хор, робили надзвичайно мало руків - а це приводило до довгої статичності у виставі. Всі проходили по кону, ніби манекіни. Інколи не обходилося й без комічних випадків.

Наприклад, актор - соліст Г. співакчи "Льогенгрін", ніяк не міг вимовити ніякого німецького "л". Брюкнер почав гримати на нього останніми словами...

- Прому переказати п. диригентові - звернувся співак через черкадача - щоб він вимовив слово "Полтава".
- Навіщо - підказався Брюкнер...
- Прому тільки сказати слово Полтава!..
- Полтава!!

- От бачите - пояснив співак, ви є німець, і не можете тому твердо вимовити "л", так само й ми, українці, не можемо добре вимовляти дечого з німецької мови...

Брюкнер тоді нічого не сказав, але за деякий час згаданий співак був звільнений з опери.

Самодурство Брюкнера доходило до того, що коли одного разу виконавцеві ролі короля в "Дьогенгрін", акторові Шевцову, що хворів на гостру ізву шлунка, зрозумілось погано і його збудило, Брюкнер закликав лікаря, щоб той встановив діаграму, чи є в близьоті алкоголь, чи нема. І тільки по висновку лікаря, що актор не пив ніяких спиртних напоїв, Брюкнер дозволив співакові не співати в виставі...

Чудовому баритонові П. А., що понав з іншого міста до Києва в наслідок евакуації, Брюкнер заявив, що бере його до с в о с і опери, яку він має організувати в Україні шоймо по закінченні війни.

Київський Оперовий Театр він уже уважав своїм, і коли 10. травня 1943 р. совітська бомба з літака влучила прямим ударом у глядну залу театру, переповнену німцями, пробив паєртер, забивши при цьому чотирі особи, але не вибухнувши, Брюкнер закрячав, думаючи, що це хтось кинув бомбу в залі: "Який негідник кидає бомби в м о і опері!"

Його спроби германізувати оперу мало повелися. Нато сам він був педагогічний: з однієї сторони, а з другої - солісти й хористи дуже поволі засвоювали тексти. До кінця вересня 1943 р. Брюкнерові - поза "Льогенгрін" - вдалося виставити ще дві опери в німецькій мові: "Богему" - Д. Пуччіні та "Танзерера" - Р. Вагнера. Інші опери в репертуарі йшли українською мовою, хоч самі українцями вільно було тільки ходити до г а л е р і ї театру, небо на п'ятий, найвищий поверх. І то не на всі вистави, бо часом навіть на галерію квитки йшли кудись на сторону.

Характеристичним можна вважати і той факт, що самі німці вважали Брюкнера за цілковитого самодура, звільнені ним з опери два оркестранти влаштувалися де варієтєво театру Ганса Телена /теж вславився своєю антиморальним поведінкою, але без хитрощей Брюкнера/. Не знаючи нікого на місці звільнених, самодур теле оічно завіз Теленові про своє право вернути тих двох людей до себе. Але той привітав його такими словами, що тут їх і не варто згадувати...

Своєю безоглядною поведінкою Брюкнер довів своїх співробітників до такого стану, що з них половина втекла, коли він вивіз оперовий театр до Білостоку. Його агенти приїздили відшукувати колішніх його співаків і до Львівського Оперового Театру.

Не раніше ніж люди, Брюкнер вивіз до Німеччини все найцінніше театральне майно Київської Опери з консерваторії він забрав усі краді фортеціани...

Своєю останньою базою він zorganizував у Кенігсбергу. Перед наближенням фронту до цього міста, звільнив карешті останніх своїх "рабів". Але багато тих нещасних вже не змогли часом виїхати з оточеної столиці Східної Пруссії.

Слід самого диктатора загубився в Кенігсбергу. Сподіваємось, а він поніс належну кару зо своїм родичем - Кохом!

ЩО НОВОГО В СВІТІ

ОГЛЯД СВІТОВИХ ПОЛІІ

Минулого тижня мiрова конференція ввійшла в кінцеву фазу своїх нарад.

На пленарному засіданні ршено можливо найкорше закінчити конференцію, й тому видано ряд заряджень, які мали б до того причинитися. Серед інших справ, на перший план виступила справа мiрового договору для Італії. При обговорюванні договору заборали голос: Молотов, Бідо, Бевін і інші представники. Всі вони вказали на великі заслуги Італії для спільної перемоги і, з малими винятками, договір одобрили. В цей спосіб підписано мiровий договір для Італії.

Питання, яке так довге стояло на порядку нарад у Парижі, перестало існувати, а задовільнена Італія знає вже, на якуму пляку стоїти.

Одна держава підняла мiр, зате деякі країни мiру не хочуть, а може

не хотять того їхні сусіди, які тільки горляють про мiр дустими словами. З таким стрічаємось на мiзькому Сході, а

події в Персії викликує на це найкраще. Після того, як північна провінція Персії, Азербайджан, отримала автономію, прийшла черга на південну провінцію Фарс, якої представники домагаються подібного. У зв'язку з тим у згаданій провінції спалахнула заворушення. Повстанці вибрали собі відповідний час, бо, як знаємо, перський уряд приготовляється до виступу до парламенту, і тому не диво, що в цю хвилину головними гаслами повстанських відділів є: автономія для провінції та допущення представників провінції до парламенту.

Однак уряд не так легко резигнує зо своїх прав. І так перський генеральний штаб видав урядовим військам наказ, щоб ці перевели суцільні, вирішні наступ на повстанців у полудне

ві Персії. По довгогодинних бонх повстанці зайняли важний залізничний вузол Керманшам.

У зв'язку з тим, що з індійських пристаней відплило до Перського заливу певне число індійських і англійських військ, англійські офіційні чинники заявляють, що не йде тут про збільшення Бритійських відділів у Перському залізі, а тільки про зміну тих відділів. Англія має інші справи, які зраз цікавлять увесь англійський загаль. Останні.

З чини в англійському кабінеті показують, що проект Англії починає здійснюватися. В Бритійському кабінеті повстала нова клітина міністерства оборони. Нове міністерство, побудоване й оперте на досвідах останньої війни, має на меті координувати співдіяння з-ох частин армії. Крім того, міністерство оборони час-до-часу буде перевіряти стратегічні міроприємства,

ХВАЛІМ ГОСПОДА

МІСЯЧНИЙ ДОДАТОК ТИЖНЕВИКА «БАТЬКІВЩИНА»

рік I.

жовтень 1946

№ 8

о.пор.Е.Кордуба

„ЦАР ВІКІВ“

Світ - неначе книжка. Кожне сотворіння - неначе одне речення із цієї книжки. Автором і видавцем її являється триєдиний Бог із співділанням св. Духа і людей. Ліччу людського розуму є вичитати з тієї книжки думки і заміри божі.

Кожна книжка криє в собі підставові думки - провідну ідею, чи пак має свою душу. Така книжка мусить мати одне тільки слово, в котрому все є сказане і котре собою все обіймає. Таким словом, котре обіймає собою означену тему і зміст цілого сотворення і цілу всевітню історію, є Христос Цар. Зрозуміти це можна тільки тоді, коли вповні прочитаємо книжку і, читаючи, розберемо кожнісіньке слово, першій мірі, коли добре зрозуміємо останню главу цієї книжки, а саме про Страшний Суд; сонце стане нам ясна ціль самого сотворення. І коли знам'я Христа заясне на горизонті неба і ясність ця блистатиме від початку до кінця, щойно тоді зрозуміємо повне таємничості "чому і для чого" все сталося в Христі, як альфа і омега, як початок і кінець в невичураючому царі всіх віків. Коли знак Христа не буде ясний на небі - світові і людству бракуватиме світла. Сонце, місяць і звізди не допоможуть. Тоді люди нічого не бачать і нічого не можуть розуміти. Тратять правильні шляхи і колузуть, збившись із дороги. Це є душевна "соняшна п'ятна", що розтягається на цілий світ.

Іван Євангеліст мистецькими штрихами змалював цю "соняшну п'ятну" і представив її як головну і засадничу хибу людей поза Христом. Все, що сталося, - сталося Христом - словом зродилося. Без него Слова нічого не сталося, - що сталося. В ньому є життя, і життя є світлом для людей. Це світло світить в темноті, однак темнота його не обняла.

Душевна "соняшна п'ятна" відноситься також і до сьогоднішніх часів. Слова Івана Євангеліста підходять до наших часів: "Посеред нас стоїть той, якого ми не пізнали."

Христос, на жаль, це до сьогодні незнаний і не люблений до цієї міри - чого б можна сподіватись було на протязі ХХ віків. Багато проповідчується і пишеться про релігійну проблему в наших часах, однак про центральну Правду релігії, Христа, як світло для світу, як життя для всіх душ і народів, як голову і серце всіх товариств, сьогоднішній світ наразі не хоче визнати своїм Царем.

Знам'я Христа є ще справді в храмах Божих, висить на стінах хат християнських родин, - на цвинтарях і на грудях побожних. Однак, на жаль, це знам'я Христа не є як сонце дня, що проникає ціле публічне життя і впливає на думки і діяння людей.

Ми живемо в періоді душевної ночі, зимної, обчисленої тільки на матеріальний зиск.

Це фальшиве сприймання світу і його дій стається якраз нестачам світу і людей. Бо сліпі провідники народів, котрі не можуть - чи не хочуть відрізати днів від ночі, правди від фальшу, правдивої дороги від пропасни, стаються причиною катастрофи, яку маємо змогу ми самі відчувати на собі.

В тій стадії знаходиться під сучасну пору більша частина людей. Комунізм, лібералізм, безконфесійність - ось катастрофальні гріхи сьогоднішнього "модерного" світу, що не хочуть і не бачать більше знаменн

Христа на небі.

Христос у них не сязнаний більше як одинока публічна і життєва сила, що надає всьому тон.

Однак, коли ми знаємо, що Христос є Сотворителем, Зсодержителем і Відкупителем всіх людей по всі часи, то всі ті течії - ідеї, котрі стараються знищити ті підставові правди, мусять бути знищені. І тому зовсім слушно сказав кардинал Мерсіє, що явна апостазія цілих народів - мусить бути трактована, як великий злочин наших часів. На жаль, так і воно є. Комуністи стараються якраз вирвати із сердець теперішніх людей поняття про Христа, і то при допомозі різних, підлих і підступних середняків. Не хочуть, щоб над ними панував цар-Христос. Однак мусить прийти вкінці такий час, де все це зміниться. Світ колиш перестане слухати збожеволілих людей. Гарні зорі, мимові вартості і величини, котрі стараються затемнити сонце Христа, напевно упадуть із неба. Тоді заясне знам'я Христа на хмарах неба з великою силою і славою.

День світової справедливості буде днем великого, ясного зеднання, не тільки в тому сенсі, що не буде більше ніяких таємниць між чоловіком і чоловіком, але що таємниця Христа - Царя буде перед цілим світом відкритою. Новий спосіб його явлення - празник появи Христа - тільки більш грандіозний. Неначе нове коронування Христа перед всіми народами землі і всіми верствами неба. Ми назвали світ книжком. Христос є в тій книзі найбільш інтересним і гарним розділом. Ми мусимо це святе ім'я з кожної сторінки вчитати і в його світлі на все дивитися. Все, що існує, має для Бога якийсь значення тому тільки, що воно має якийсь відношення, як член - чи орган богочоловіка Христа.

Павло в листі до Колосян дуже гарно начеркнув головні думки про Христа. Подібно висказався св. Павло і в листі до Євреїв: "Бог сотворив світ через Христа. Завдяки і через Христа сталися всі речі. Христос є всім для всього."

Ще гостріше виступає ця ідея в науці Павла про церкву. Церква є тілом Христа, Христос голова церкви. Голова і тіло становлять разом одну нерозлучну, містичну цілість. Ім'я тої містичної, нерозлучної цілості є Христос, безвичайно, ім'я беремо від голови. Христос в церкві є дорога, правда і життя. Це саме значення має Христос і в всевітній історії людства.

Тому в цей місяць жовтень, котрий призначений на більше возвеличення Христа - Царя, памятаймо, що від сьогоднішнього дня в нас нечаче вже іншого пана чи царя. Бо є тільки один пан і цар, а ним є Христос. Він є для всіх і вся. Тема сотворення замикається в Христі. Космологія переходить в Христологію, а всевітня наука - в християнську науку.

Кодім всі і зробім Христа нашим царем, його одного тільки виберім царем сердець і душ, як рівнож і царем всіх народів. Чи чуєш, як з далекого віддалення майбутності дзвонять дзвони царів віків. Світ сьогодні змушений і виснажений до крайності, тому якраз, що далекий від Бога, від Царя Христа.

Ми справу розуміємо і ставимо ясно. Від сьогодні шукаємо знаку богочоловіка Христа. Шукаємо вічного Царя.

Отець Василь Левченко

"Він не був свідом, але щоб свідчити про світло. Було світло правдиве, що просвічує кожного чоловіка, що приходить на світ". /Єванг. від Йоана 1-8-9./

Ці знаменні слова Івана - Богослова найкраще підходили до особи о. Василя. Його овальне обличчя, з невеликою бородою, ніби було оточене ореолом. Найбільше враження залишали великі сіро-зеленуваті очі, такі лагідні і м'які... Досить було двох хвилин розмови з ним, щоб відчувати, наче б то о. Василь був давній, давній знайомий...

Я був ще малим хлопцем, коли довелось вперше познайомитися з ним. То був 1918 р. - бурхливий і знаменний в нашій історії. О. Василь, часто заходив до нас зі своєю дружиною і пам'ятаю, кожна його візита була величезною радістю для мене і покійної сестри. Здається, він сам трішці ставав дитиною, бавився з нами, хоч в його чорному волосі час зробив чимало сивих ниток... Але ось кілька раз, він прийшов сам, без дружини. На воєнне запитання, де знаходиться твоя дружина, він хвилину помовчав і сказав: "Вона, любий, в Божій хатці" і якийсь особливо ніжно погладив рукою мою голову...

Згодом я довідався, що вона померла в лічницю від крупозного запалення легенів...

Він народився 1883 року у Великій Душешні, над річкою Десною. Мало хто знав про його молоді літа, відомо бу-

ло лише, в десять років він з братом лишився круглим сиротою. Дванадцять років, лишив в руках далекіх родичів молодшого брата, подався у світ, шукати правди. Десь вже в 20 - літньому віці він якось попав до Кагарлика і, маючи від природи добрий голос, співав деколи при домовій церкві парафіи Черткова. Далі, бачучи його набожність, ним заопікувались добрі люди, і перед першою світовою війною він вже скінчив духовну семінарію в Києві.

Знайомство з відомим українським церковним діячем В. Чехівським відразу оприділило його дальшу долю. Він не лежить до тих поодиноких священників, що відразу стали на духовному полі діяти за права самостійної України, накликаючи на себе люту москвофілію.

В роки горожанської війни о. Василь десь влаштувався на парокійній Полтавській вулиці, а зустрівся з ним вже в 1924 році, в цьому місті, де я тоді мешкав у своїх родичів. Зустріч з ним відбулася на другий день після його сміливого виступу в безбожницькому клубі міста Полтави.

Як потім з'ясувалося, там минулого вечора виступав якийсь лектор антирелігійної пропаганди. Темою його реферату була лекція про матеріалістичний світогляд. О. Василь по-

просив слова. В залі почувлися крики незадоволення, але голова зборів узяв сторону священика і дав йому слово. А проповідник він був чудовий. Виштовпав на катедру, о. Василь попросив дозволу доповідача поставити йому одне питання, на що цей відгук погодився...

- Скажіть мені - промовив він - чи ви вірите і абсолютно переконані в те, що життя виникло і розвивається виключно під впливом світла і тепла...

- Так, - відповів доповідач, - це стверджує Деніс Дідро, коли він говорить про яйце, з якого під впливом цих двох факторів виходить птах...

- Але ж курка - жива істота, що знесла яйце? - було просте запитання о. Василя при вибуховій репуті в залі - чому ви матеріялісти приймаєте еволюційність розвитку людини від мавпи, а чому не хочете визнати еволюційності в розвитку світа за сім день по витоку Божому? Чому ви зводите поняття Створення Світу за сім день, мірилом нашого сучасного дня? Це були величезні доби... і т.д. - про продовжував свою доповідь з бездоганною логікою...

Вже не пам'ятаю з оповідань дальшої послідовності промови о. Василя, але кінчилося тим, що виступив після його нікто не захотів слухати. Багато людей також почало йти геть зі залі, і дискусія припинилась...

В 1927 році о. Василь заарештували і вислали на 5 років до Марійської області за "контрреволюційну пропаганду". Після цього він мав ще відбутися 5 років вільного поселення поза межами України. В 1932 році, перед переїздом до міста Тамбов де він обрав собі місце поселення, ПТУ дозволило йому зайхати на два тижні до рідного села, щоб відвідати рідного брата. Зайшов він і до нашої родини...

Але яка страшна зміна! 49-літній мужчина виглядав на глибокого старця. Сивий, як голуб, ходив з ципком і прикидав на одну ногу.

- Я вірю - оповідав він нам - в Його силу, що наші терпіння скоро кінчатся. Мені до цього не дожити прийшов, щоб востаннє пожити кілька день в моєму дорого-

му селі! Да буде на те Його Воля!

З дальшого оповідання о. Василя ми довідалися, як його мучили в застінках ГПУ і як примушували підписати протокол про те, що йому було объявлено Христа Спасителя. До Ісуса Христа ніби потім підходив Маркс, а далі вони вдвох плакали, обіймалися і цілувалися... Він не підписав протоколу і з'явився несприятим, бо один з катів ударив його чимсь по голові. На наступному допиті йому показали протокол з його підробленим підписом. Потім вимагали признання в існуванні терористичної організації священиків. Привязували до нього мерця і так димали в вогкій пивниці на цілу добу, потім тягнули на допит. На одному з них кат зломав йому праву ногу. Підчас перебування в концентраційному таборі в Марійській області він тяжко захворів на нирки. Трапилось це після того, як начальник "перевиховного табору" побив його спану, за те, що він охристів новонароджену дитину однієї української селянки...

Передчуття о. Василя збулися. 14. листопада він переїхав до рідної Дубешні до свого брата, селянина - одноосібняка... Другої ночі трапилось страшна трагедія... Довідавшись про перебування "ненависного попа" до хати Левченка вломилосся четверо п'яних активістів. Поранивши брата о. Василя, що не хотів відмикати двері, бандити кинулися на священика, зв'язали його, вивезли геть під ліс, за село, і лишили там у холодну листопадову ніч... На ранок нещасна дружина брата знайшла о. Василя мертвим. Він ніби спав; його обличчя було спокійне і ясне.

Совітський суд виправдав вчинок уоянів. Доля о. Василя Левченка - доля багатьох священиків, що впали в змаганні за правду Христа. Їх трагічна доля, так як і о. Василя, лишила свої добрі зерна. Хто тільки знав о. Василя й говорив з ним, той вже ніколи не міг лишитися 100% матеріялістом. Така велика сила впливу була цієї людини. То було дійсно "світло правдиве, що просвічує кожну людину, що приходить на світ."

З ЖИТТЯ ЦЕРКВИ

Культурницьке завдання католицизму.

/А. Джемезі -

В основі католицької науки стоїть ідея, дуже проста, та новітні люди її ні не розуміють, ні-просякнути ліцїзмом і лібералізмом не годні, може, вповні зрозуміти. Правдиве життя, відкопи Христос відкупив світ, - це оwoч Благодаті; життя являється плодучим, коли в життєм Благодаті.

Таке думка, філософія, наука, всяке знання, як і всяке мистецтво - родючі, коли вони - плоди Благодаті.

Річ ясна, цїм не перечимо, що спекуляція - це струмент філософського дослідю, цот наука для дослідю й аналізи явищ має власні методи, що мистецтво - це експресія і т.д. Однак ота думка, ті дослідю, ота мислетєчка експресія, щоб добро зродити, цотбо щоб бути дєрєлами життя, щоб дати людям добра, правдиві добра, мусять бути надихані надприродно. Без того пізнаватимемо правду за правдою, та основного змісла не охопимо; без того зробимо чудові твори мистецтва, та їм бракуватиме відблєск найвищої краси; без того внесемо в життя вїгоду, багатство, достаток, та не теїсне добро, що єдине не гасне, що єдине вдовольняє духа, бо не скороминує. Словом і культура, щоб бути родючою, має бути надприродного надихання й переживана. Всяка інакша дорога не веде до синтези чини й думки, природних дїбр і надприродних: культура - це життя і то життя надприродне.

За більшу прозорість душі.

Справді годі зблєгнути, як це воно, що часто учи надзвичайні, душі здєтєся - чисті і шляхотні надармь цукать віри, а небо для їх бахань і дослідів - порожне. Як поволі навертаються душі з невїрства і з ересі! Як це воно, що тайна, цот у нас всередині, часом більш невідома від Тройни! Як мало в світі тих, що люблять Ісуса Христа; Він же умер за всіх і до всіх оказав те страшне слово: "Хто не вірує, уже осуджений; хто не любить, той у смерті"

Та й між тими, що живуть у Батьківській хаті й дєдять зо столу Царства Божого, мало, що пізнають Учителя в ломанні хлїба, що цукать вогонь у своїм серці, коли Він говорить. Так мало, що часом хотїлось би пуститься у далеку дорогу: знайти деякого справжнього святого, що явив би нам Євангелїю, пережити в натурі, і в красі своєї душі показав би нам проблєск Божої подобі. Причина цього всього в тїм, що замало працюємо, щоб душу вчинити прозорою і гїдною бачити й пізнати Господя. Наші кути погляду завузькі, наша змисловість задуже панує у сфері розуму, матеріяльне життя стягає в себе все наше ділання і відбиває тавро рознусті й гешєфтарства на всій нашій психологїї.

На такім окаліції і здушенім естві тяжко заціпити й зростити надприродній світ Обявлення, так що ми скидаємося на чужомовців, коли цим думам оглухити і онімїлїм повторяємо слова Господні. Не ясні ми, а чистїєв досталь, щоб світло Боже розціплювалось в нас. Учєнь, що більш ніж хто другий, здійснив у собі євонїєст погляду, повторяє нам із беззасереженім єрїтєгом: "Бог і світло й ніякіє темряви у ньому немає. Коли говоримо, що спїлнїєст маємо з ним, а в темряві ходимо, то не говоримо по-правді і не творимо правди."

Кордовані -

Під назвою "Християнська Європа" розуміємо цю величю спїлнїєст і односту людей, яка дєбала і дєбєє про порядок в життї. Істинними законами внутрїшньої одності цих людей це передусім цощуття мїри і спротив усім екстрємам життя. З цієї причїни християнська Європа завжди побороувала матеріялізм, фанатичний спїрїтуалїзм, волюнтарїзм і обожання природи.

За найбільшу вартість християнська Європа уважає гїднїєст людської особи, достойнїєст людини з побобом Бога в своїй душі.

Природній закоо гравїтації, що дїє в суспїльному життї, час від часу кїдає людські спїлнїєсти в екстрєми і то звичайно в бїк найменшого опору.

Християнська Європа ратує світ і людей від цих екстрємїєв цощуттям мїри. А засновком цього цощуття є любов до правди, закону і справедливості.

Англія в 1904 році

В Англії в 1904 році перейшли на лєво католицької Церкви 8 722 протєстантів. Межи конвертїтами знаходїться знаний полєвий маршал Александр - тепєр голова Центрального Комїтєту для Оборони Великої Британїї. /"М. Католич. Часопїсь" - 18.8.46./

В Угорщині населєння в 70% католицьке. Під цей час переживає воно глибокий трагїзм цощуття за діла своїх попередніх режїмів і прїятелїв, під яким апродєжє стоїть і наш карпатський лєд. Угорський кардинал Мїндєшєнти в одній зі своїх останніх проповїдей в будапєстєнській базїліці св. Стефана, звернувся до всього світу з апєлом про нужду в його батьківщині. Він м. ін. казав: "Як Кардинал Мадярщини стоїє в тїні руїн столицного мїста перед обличчям цивїлізованого світу з жєбрачїм підносом в руках і мечу до вас благальніє слова: - Рятуйте цю націєв від докорїнної заглади!"

Тєрєса Найманн з Кєннерєррайту /біля Арцбєргу/, відомо у всьому католицькому світі стїгматїчка, часлїво перебула часи гїтлєрїзму, не вважаючи на окремі перєслїдування й шкани гєстапїлєвцїв, спрїмованї на її особу. Вона має 48. лїт. Цїєї весни минуло 20 лїт від часу, в якому вперше дістала стїгми. Цїї стїгми крївавають і тепєр, але тільки в деякі днї, а при цощому з глибокими внутрїшніми переживаннями стїгматїчки. Вона й тепєр знаходїться під обсервацієм лїгарїєв. В цощорїчнї Страснї Пятїниєв перед її мешканцям стоїли сотні амерїканських відвідувачїв. Варто було бачити між ними 150 амерїканських воїнкїв, негрїв, що бачили стїгми, тішились неначе дітї і ввєсь час були в глибоко релїгїєнім настроєм.

В мїсїяці червнї ц.р. в Мюнхєні заїснубав Сєнїорат українських Католицьких студєнтїв ім. Мїтрополїта Андрїя Шєпціцького, якого завданням - це передусім моральна, а до змєстї й матеріяльна опїка над українським студєнтством взагалї, а зокрєма над студєнтами - католицями.

В мїсїяці лїпнї ц.р. відновлєно в Мюнхєні товариство українських студєнтїв - католицїв. "Обнова".

Французька молодь, що вступила в католицькі організації, діяльна й готова на груди й жертви. Перед кількома тїжнями в релїгїєнім паломнїствї до Хєртр зяло участь цощирїє тисячї студєнтїв високих шкїл у Парїжї.

В останніх часах між французькими мїстєцькими кругами йде намагання створити власне, висєкокієсне фїлїмовє мїстєцько й духовнїє круги до цього дбайливо прїєтованїєється. / За "Христос Наша Сїла" - ч.б. 18. сєрпня 1946. /

а на випадок війни, єднати армії всіх трьох частин армії. Міністром став департаментний міністр мореплавства-Александр.

Три міністри уступили, а саме: міністр воєнних морських сил, міністр летиства й міністр цивільної повітряної комунікації.

Діяльність на вище наведені зміни в англійському кабінеті, мимовільно мусимо запитати: нащо підготувати й удосконаливати способи оборони, якщо всі проклянуть і забезпечуть мир? Видко з того, що не всі вірять у можливість довготривалого миру, а поволи підготувляться до нової війни.

Однак це не означає, що інші ділянки життя занедбані. І так у Німеччині, в місті Бремені відбулася конференція представників усіх зон Німеччини, яка виявила

скріплення британсько-американської господарської співпраці.

На конференції йшло виключно про це, щоби обговорити господарські й політичні проблеми. На жаль, це не вдалося а то з причини, що не було німецьких представників з російської і французької зон Німеччини. Деякі чинники виявили думку, що все вказує на це, що ці представники не прибули не з власної вини. Погодилося з таким поглядом, коли зважимо, що провідним мотивом конференції було цілком зрідання Німеччини. Тимчасом це не дало поки що ніякого успіху, а довело тільки до скріплення і дальшої тісної співпраці між американською й англійською зонами.

Не всюди можуть англо-саси між собою погодитися й не всюди між ними обходиться без тертя. Таким неприємним скреготом була остання

заява Трумана у справі Палестини.

Тому, що питання Палестини ще до сьогодні не знайшло конкретної розв'язки, американський президент Труман постановив висловити своє ставлення в тій справі. Можливо, що не тільки це було причиною заяви Трумана, але й завадив тут факт, що в Америці розгоріла передбачка кампанія, і Труман хоча здобути собі більше популярності серед жидів, і тому то так гаряче ставився до її оборони.

У своїй заяві Труман зажадав, щоби негайно впустили до Палестини велику кількість жидівських емігрантів, відтак скритикував англійський план, створити палестинську державу, а провідніми самозарядом і навпаки, одобрив план Жидівської Агенції, який, між іншим, передбачав допущення до Палестини 100 000 жидів. Президент сказав, що така розв'язка знайде, напевно, чималовиту підтримку американської опінії.

Заява Трумана наїшла гострий опротив у Великій Британії. За словами коментатора британського уряду, пропозиція Трумана є "в найвищому степені нещаслива". Таке ставлення справи, на думку англійського уряду, доведе тільки до погіршення взаємин між арабами й жидами.

Листо відгукнувшись і запротестували також араби. Представник арабів на конференції у Лондоні сказав, що оскільки през. Труман вірить в те, що він говорить, і хоче перестати свій план в життя, Арабська Ліга зірве всілякі взаємини з Америкою.

З вище наведених фактів видно, що палестинська проблема ще довгий час буде актуальною, так само, як вічною боюкою динаміту буде

Абсолютно, в якій не було ще ні одного тижня, який пройшов би без якогось випадку, що у свою чергу не відбився б розголосом у світі. В минулому тижні закінчився процес проти католицького єпископа др. Степанча.

Єпископа засудили на 16 років примусових робіт і на втрату горожанських прав на час дальших 5 років.

Москва може бути горда за свою молодшу вихованку. Це, що робиться в Світах менш-більш потайки, в Югославії робиться явно. Під плащиком воєнної злочинності винищують католицьку церкву т її провідників.

Комуністи роблять свою роботу, а демократії мовчать і радять.

ГОЛОСИ ПРЕСИ

Шукання філософії.
/"Лансет" - Лондон - березень 1946./
Потреба історичних основ для сту-

дій медицини стає все більш очевидною... Ділянка така широка та різноманітна, що до неї можна підходити з різних боків, і той, що хотів би вивчати медицину, стає збентежений дупроти так численних воріт, до яких можна б увійти до нутра. Розуміється, треба завести хронологічний порядок. На жаль, для студента, як для учня, дещо знання дає з дуже важке, і це є майже одиноким дефінітивне правило. Учитель має перед собою широкий вибір у способі викладання. Він може подати ряд вибраних біографій, даючи опис життя та праці піонерів. Історія, коли ми підходимо до неї з біографічного боку, дає доштовх та заохоту, і діє як закресла технічної ділянки модерної медицини...

Історію можна теж студіювати з національної або місцевої точки погляду, тоді студент з природно зацікавленим поступом та розвитком медицини у своєму рідному краю, або своїй школі медицини. Історія не дуга та їх розвитку є сугестивною студією; глибшою в своєму засягу зацікавлення являється історія пошестей та впливів, що їх витиснули на цивілізаційні такі пошесті як Чорна Смерть, або Погова Недуга. Деколи життя цілих націй міналося під впливом пошестей, як рівно міналося життя окремих людей. Коли, наприклад, якась одиниця здібна, то її недуга може витиснути свої впливи на напрямки мистецтва, літератури, або політики. Пригадаймо собі наслідки сліпоти Мілтона, глухоти Бетовена, завороти Дін Свайфта, катар шлунка Наполеона; всі подробиці всіх цих випадків є записані в хронологічному порядку.

Знову заслуговує на увагу історія суспільного здоров'я та т.зв. соціальна медицина. В часах, коли Греція та Рим були осередками цивілізації, людина - одиниця мада меншу вартість ніж держава, і в тих часах була започаткована соціальна медицина. В пізніших часах християнство натикало на індивідуалізм, але в останній добі показав знову повернувся в напрямі соціалізації медицини. Кожна окрема ділянка медицини має свою історію. Деякі з них дуже старі, інші розвиваються з винаходом нових технічних засобів та інструментів... Відома деколи дала початок відкриттям і поступові в медицині й хірургії морських та сухопутних військ, і ті відтак були примінені до потреб цивільного населення. Медична література минувшини відкриває інше широке поле для студії. Хоч вона має в собі багато дечого, що тепер є перестаріле, то все ж є багата на розумні поради та ясні описи. Історія медицини не вся міститься в книжках. Багато можна навчитися, студіюючи черепи з передісторичних часів, єгипетські мумії, дзбанки на лікві, старинні інструменти, монети та пам'яткові медалі й поштові значки. Таким чином навіть філателістика пов'язана з історією медицини, що є наравду багатостороннім предметом.

Історія медицини має ще одну сторону, що є більш важна та далекосягана ніж яканебудь з уже згаданих. Це наука про системи, течії та мотиви в медицині - вікове шукання філософії. Найдавніші медики не були чудодії або чарівники. Вони переходили в стан містерів та вважали недугу за чортівську владу, старалися вигнати демона, перевіряючи череп пацієнта, вживаючи якогось особливо гідкого ліку, або приміюючи чари та заклинання. В одідуцій добі розвитку медик уявляв особу жерця. Він практикував штуку лікування в святинях, що були присвячені спершу Аполлонові, а відтак Ескуляпові. Цей культ перетривав століття, а його сліди можна ще знайти в південній Європі.

Перехід медицини з рук жерців до рук філософів був значним кроком вперед і він мав місце саме в старинній Греції, країні, де народилася філософія та наукова медицина. Філософія промочувала шлях для медицини в старій Греції, де багато філософів було водночас лікарями; відтоді медицина стояла під глибоким впливом філософії...

Як це було сказане вище, деякі з перших грецьких філософів практикували медицину, а всі вони цікавилися нею. І так Демокрит був першим, що стверджує, що всі речі складаються з нескінченно малих атомів; Аляксандр - який доказав, що осідком розуму є

мізок, а не серце, як тоді вважали; Мпедокль - який описав чотири елементи, вогонь, повітря, земля та воду, та оснував доктрину гуморів, яка була підставою медичної практики цілих століттями. Сократ перший згуманізував філософію, приміюючи її радше до людини, ніж виключно до всесвіту зірок. Однак Сократ де залишив катких записок, і лише Платоніві зобов'язані ми за повний збір його власних поглядів, як також поглядів його учителя. Сократ та Платон не були дослідниками природи, бо ним був найбільший з наукових філософів-Аристотель, вони радше досліджували метафізичний світ чисто логічних жемчужин чи ідей...

Розуміється, найбільшим грецьким лікарем був Гіпокрит, що заслуговує для медицини так, як Сократ для філософії. Гіпокрит не тільки звільнив медицину від панування чудодійності та від контролю надприродних сил, але також прийшов скоро до переконання, що такий широкий предмет, як медицина, не сміє бути лише відгалуженням філософії. Він поклав велику прислугу, доказуючи, що жодна недуга не має якогось божеского або святаго початку, але що всі недуги повстають з природних причин. Щобільше, він поклав тверді підвалини для терапії, навчаючи, що "наші вдачі є лікарями наших недуг"... Дійсно, дивним було, що школа Гіпокрита була притемнена 600 літ пізніше школою Галена та що велич батька медицини була в цілості оцінена жойсно після доби ренесансу.

Після доби Галена медицина, як і вся наука взагалі, звійшла в період темряви й застою, коли шукання філософії обмежилось виключно шуканням качень, що мав обертається в золоту Кемія стала алхімією, а астрономія звірнула в астрологію, хоч правдою є, що між арабами мусульманської імперії були деякі великі лікарі, як Разес і Аві та що наука хемії та фармацевтики зробили деякий поступ.

Крім того, легко критикувати астрологію, аднак було б похибкою вважати її за зовсім дурну науку. Зовсім недавно доказали, що більшість визначень жидей народилися в перших місяцях року. Можливо, що іонус певне "оптимум" часу на порід; іншими словами, деякі люди родяться "під щасливою зорею". Тому астрологія може мати в собі дещо правди, і середньовічна наука не мусить вся бути божевіллям у світлі модерної науки. Вплив підсоння та погоди, дещо вплив сонця та місяця на випадки недуг все це належить до цікавих, хоч дещо занедбаних студій. Щобільше, ці темні століття можуть нам видаватися ще темнішими ніж вони дійсно є, завдяки контрастивній світловості століть, що їх попереджують та слідують по них. Араби не були одиницями, що несли смолоскип науки медицини впродовж цих віків. Християнська церква зрозуміла вартість знання та, між того, що вона стримувала поступ у медицині та заборонила анатомічні секції, то одночасно зберегла науку старини аж до світланку кращих часів. В не однім середньовічній монастирі була продовжувана праця над перекладанням і перекладаванням; у той спосіб збереглися каякційні грецькі тексти, аж доки вони, з винаходом друку, стали доступними для всіх. Іншою великою заслугою церкви була опіка над хворими; найдавніші лікарні були основані тогочасними провідниками церкви.

Та тепер наступила доба драматичних змін. Таке чудове відродження науки в добі ренесансу, що зазначило перехід з середньовіччя до модерного світу, не було наглим переворотом, але радше повільним рухом - невдоволенням існуючою традицією та сприймаючою постановою супроти нових відкриттів. Веручи свій початок в Італії, як відслідковувати культ мистецтва та літератури, ренесанс проникнув у ділянки науки та поводи поширився в інших краях...

Філософія, як Франсіс Бейкн та Рене Декарт, показали, як повинно проходити шукання науки й знання; перший з них привернув до життя пласовічну методу розумування, другий проповідував двійне/дуальне/ існування тіла й душі. Галілей дав початок механіці, Вілліам Джильберт встановив принципи магнетизму, а Вілліам Гарвей своїм відкриттям обігу крові, викликав цілий переворот медицини. До цього часу хірурги та лікарі організувалися разом, або окремо, в різних гіль-

...Единбург, Англія. Дізигери - фізики та хірурги - лікарі одержали, в році 1865., "почитку предмету" з королівською згодою, і звідси powstała Королівська Колегія Хірургів. Подібне об'єднання, ратифіковане королею Генрихою VIII., в Лондоні, 1540.р., довело до заснування королівської Колегії Хірургів Англії, хоча там були такі, що жалували відділення хірургії від медицини...

XIX.ст. застало медицину все ще в розшуках за філософією, але характер тих розшуків змінився. Очевидним

стало, що - уживачи слів Клавдія Бернарда - "системи існували, але не в природі, а лише в людській уяві". Бернард не тільки був піонером-фізіологом, що зробив багато відкриттів: він був одним із тих, що уступили за шляху дослідів, що були провідниками для інших, показуючи, в який спосіб треба переводити досліди... Твір Бернарда появився 1865.р., підчас нагальною скорого поступу в медицині. Це був рік відкриття Лістера /т.зн. рік, у якому Лістер зробив своє відкриття Пастер доходив до вершка своєї кар'єри, й незабаром винайдення бактерій, як причин багатьох недуг, мав змінити цілу будівлю патології. Тимчасом пробуджувалася свідомість ваги "здоров'я всіх. Індивідуалізм уступав перед соціалізмом... Соціалізація медицини була, частинно, вислідом промислової еволюції, переходу з ручного виробництва до машинного, з малих робітень до великих фабрик; всі ті зміни так впливали на спосіб життя людей, що покляли на науку медицини й нову важку відповідальність.

Дуглас Геррі.

Бл. П.
ст. стрілець Космаринський Іван.

Покійний народився 31. липня, 1910.р. в Михайлівці, Підгаєцького повіту. По закінченні народньої школи через скрутний матеріальний стан не міг відвідувати вищої школи, а займався самоосвітою.

Від двадцатого року життя бере активну участь в праці Т-ва "Сокіл". Покинутий 1932. року до війська, пильно вивчає військову справу й незабаром дістає ступінь капрала. По виході з війська Покійний-активний член ОУН. З приходом до ЗУЗ більшовиків їде в підлілля, а родину його вивозять на Сибір.

Покійний цілого себе віддає на службу нації й активно працює в організації й під німецькою окупацією.

Черед наступом більшовиків виїздить до Німеччини й вступає до Дивізії "Галичина", щоб zorganizовано боротися проти найтяжчого ворога. В Дивізії перебуває аж до капітуляції і, разом з усіми воюками, переходить на бік англійців.

8. жовтня, підчас праці над розкладанням амуніції, випадковим вибухом його тяжко поранено й Покійний, перевезений до шпиталю, по трьох годинах віддав Богові свою волячку душу.

Тіло Блаженої Пам'яті перевезено і поховано на кладовищі в Червії, 12.10. ц.р., а в середу, 16.10., о. Маркевич відправив Службу Богу по Покійному.

Нехай буде земля м'яка Тобі, вірний сину України!

Вічна Тобі пам'ять!

Друзі.

Бл. П.
стрілець Яворський Михайло

нар. 20. травня, 1922. року, в селі Скиллові, Золочівського повіту, згинув трагічно 12. жовтня ц.р. від кулі англійського снайперового.

Трагічно обірвалось молоде життя. Повний сил молодий воляк УНА, який не згинув на фронті світової війни, пережив майже півтора року полону, згинув від руки тих, до кого перейшов, з вірою у справедливість демократії, щоб й далі продовжувати боротьбу за Ідею Української Незалежної Соборної Держави.

Всі таборовики низько схиляють голови перед пам'яттю свого товариша дові й недолі, що впа в невинно жертвою нашого тяжкого положення. Покійному влаштовано величавий похорон на кладовищі в Червії, а на могилу складено вінці від табору й від друзів-однополчан Покійного.

В останню дорогу Покійного провожали його друзі-однополчанці, на чолі з Командантом табору, командирами полку й сотні, в супроводі хору.

Вічна пам'ять Тобі, боєвий Друже! Спи спокійно в чужій несправитній землі аж до часучої митвої друзі, здійснимо нашу спільну мету й перенесемо Тебе на Віільну Україну, яку Ти так кохав.

Друзі.

Клуб набирає клубової атмосфери.

Завіджені на минулий понеділок сходили Літературно-Мистецького Клубу із рефератом хор. Рихтицького п. н. "Як писати", з причини надзвичайних зборів старшин і інтелігенції, не могли в означеному рецінці відбутися. Переложені на вівторок, направили на нову перешкоду, у виді попосання електричного освітлення. Правдоподібно, ця аномалія вплинула відмено на кількість присутніх, і відчитання реферату, що своїм заложенням був призначений для більшого числа таборових робітників пера, було безпотрібне. Тому, на загальне бажання, п. Деремєнда С. відчитав виїмок із своєї повісті п. н. "Дім при семафорі", що в висліді викликало живу виміну думок, проведено у товариському тоні, які будуть корисними вказівками для молодого автора, що взявся за писання такого поважного твору. Належить підчеркнути атмосферу, серед якої був проведений цей вечір, яка в великій мірі була наближена до справді клубової.

присутній козак.

ОГОЛОШЕННЯ!

З рамени Т-ва українських інженерів і Техніків вголосить п. проф. Олександр Монцібович ряд викладів на тему "Будова атому".

Виклади будуть відбуватися у вівторки і п'ятниці в бараці будівельного відділу Середньої Технічної Школи від год. 18.15 - 19.00.

Перший виклад відбудеться в п'ятницю 18.10.ц.р. Вступ для членів Т-ва та гостей.

інж. Лятишевський голова Т-ва.

ПОВІДОМЛЕННЯ!

Управа Літературно-Мистецького Клубу повідомляє членів і заінтересованих, що в понеділок, 21.10. ц.р. в год. 19.00, в домівці Студентської Бібліотеки буде прочитаний реферат хор. Рихтицького, п. н. "Як писати." Реферат не буде займатися, як виходить із теми, справами правопису, а буде висловом вражень і висвітленням проблем, які виникають для кожного робітника пера в його творчості.

Управа Л.М.К.